

Κ. ΑΠΡΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' ἀποδοματῶν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν. Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετὰφρασίς *Ρ, (συνέχ.) — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετὰφρασίς Λαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.) Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετὰφρ. Ν. Σπαρδοῦ,
(συνέχ.)

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχεν ἡ Μαρτίττα. (Σελίς 380).

λ
πάν
ἐκεῖ,

ΑΣΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

IB'

— Θεέ μου! όταν εύρισκται κάνεις εις τοιαύτην ἀπελπιστικὴν θέσιν ἐλπίζει εις ὄλα. Ἄλλως τε δὲν τὰ ἐσκέφθην αὐτά, διότι ὅταν εἶδα τὴν μητέρα μου καταβεβλημένην καὶ συντετριμμένην, ἔλαβον τὴν γενναίαν αὐτὴν ἀπόφασιν. Μὲ νομίζετε ἀνίκανον πρὸς τοῦτο; Ἐφυγα ἀμέσως, διότι ἐφοβούμην μήπως δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἐπιμείνω.

— Τέλος ὑμεῖς ἰσχυρίζεσθε αὐτό, ἀλλ' εἶνε πολὺ πιθανώτερον ὅτι ἡ μήτηρ σας ἤρνήθη νὰ σὰς δώσῃ τὰ χρήματα.

— Σὰς βεβαιῶ ὄχι· τί συμφέρον ἔχω διὰ νὰ σὰς ἀποκρύψω τὴν ἀλήθειαν;

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, τὸ μόνον ἀναμφισβήτητον γεγονός εἶνε ὅτι δὲν ἐλάβατε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων.

— Τί ἐκάματε ὅταν ἐφύγατε ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς μητρός σας; εἶπεν ὁ ἀνακριτής.

— Ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους σκεπτικὸς· ἐσυλλογίζομην μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐπλήρωνα τὰ χρέη μου. Ἐφθασα μέχρι τῆς ὁδοῦ Κωμάρτέν, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ καφνεῖον... τῆς «Αἰλῆς», νομίζω.

— Ποία ὥρα ἦτο τότε;

— Σχεδὸν μεσονύκτιον.

— Δὲν ἐγνώριζατε κανένα εἰς τὸ καφνεῖον ἐκεῖνο; Δὲν εἶχατε εἰς αὐτὸ σχετικούς;

— Ὅχι, εἰσῆλθον κατὰ τύχην, διότι ἤμην κατακουρασμένος. Οἱ ὀλίγοι θαμῶνες, οἱ ὁποῖοι εὔρισκοντο ἐκεῖ ἀκόμη, ἦσαν εἰς ἐμὲ ἀγνωστοί. Ἐκάθησα εἰς μίαν τράπεζαν μόνος καὶ ἐξηκολούθησα τὰς πενήθιμους σκέψεις μου μέχρις ὅτου ὁ ὑπρέτης ἦλθε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι ἦτο ἡ ὥρα διὰ νὰ κλείσῃ τὸ κατάστημα. Ἐξῆλθον ἦτο τότε μίᾳ μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Καὶ ἐπεστρέψατε ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Ὅχι ἀμέσως. Ἦμην στενοχωρημένος, σχεδὸν ἀσθενὴς καὶ εἶχον ἀνάγκην ἀέρος. Περιεπάτησα ἡμίσειαν περίπου ὄραν χωρὶς κανένα νὰ ἀπαντήσω.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ γραμματεὺς ἔλαβε σημειῶσιν τῶν καταθέσεων τούτων. Εἶτα ὁ κύριος Θουριέ ἐπανέλαβε διὰ τόνου σχεδὸν ἀδιάφορου καὶ ὡς εἰ θέλων νὰ μὴ παραμελήσῃ οὐδεμίαν λεπτομέρειαν, ἔστῶ καὶ δευτερεύουσιν:

— Καὶ τὴν ἐπομένην πῶς διήλθζτε;

— Ἐξύπνησα ἀργά, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ὁ ὑπρέτης μου μοὶ ἔφερε προσκλητήριον τοῦ κυρίου Βουρζύ, διὰ τοῦ ὁποῖου μ' ἐπροσκαλοῦσε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον

ἔδιδε τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν ἔπαυλιν του, πλησίον τοῦ Ἀβλόν. Ἐσχισα ὀργισμένος τὸ προσκλητήριον ἐκεῖνο. Ἦμην περιλυπὸς καὶ σκυθρωπός. Εἶχα νὰ κάμω δύο ὄχληράς ἐπισκέψεις· τὴν μίαν πρὸς τὸν κύριον δὲ Μερὰκ καὶ τὴν ἄλλην πρὸς τὸν Σαμουὴλ Ριχάρ· τί θὰ τοὺς ἔλεγον; Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθον. Μετέβην κατ' ἀρχὰς πρὸς τὸν κύριον δὲ Μερὰκ, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπεδέχθη κακίστα. Ἐπειδὴ ἐζήτησαν συγγνώμην, μὴ δυνάμενος νὰ τὸν πληρώσω, καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ περιμείνῃ ὀκτὼ ἡμέρας: «Ἐνα μῆνα ἀνάπαυται», μοὶ εἶπε μὲ κίνημα ἀνυπομονησίας· τῷ ἀπήντησα ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ τὸν ἐπλήρωνα.

— Θὰ σὰς διακόψω καὶ πάλιν, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, καὶ θὰ σὰς ἐρωτήσω ποῦ ἐβασίζεσθε;

— Ἐλαβον τὴν ἀπόφασιν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, νὰ μεταβῶ κατ' ἀνάγκην τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ἢ τὴν ἐπομένην εἰς τὴν μητέρα μου, καὶ μολονότι θὰ ἐλυπεῖτο, δὲν θὰ μοὶ ἀπεποιεῖτο ὁμως ὅτι τὴν προηγούμενην ἡμέραν μοὶ εἶχε προσφέρει.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Κατόπιν μετέβητε εἰς τοῦ Σαμουὴλ Ριχάρ;

— Μάλιστα· τὸν παρεκάλεσα νὰ ἀποσύρῃ ἀπὸ τὸν δικαστικὸν κλητῆρα τὸ γραμματίον τῶν τριῶν χιλιάδων φράγκων, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἐπεικέστερος δὲ αὐτὸς τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ μοὶ παρεχώρησε δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅτε, διερχόμενος τῆς ὁδοῦ Καγιόν, ἐνθυμήθην τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου Βουρζύ. — Διατὶ νὰ μὴν ὑπάγω, ἐσκέφθην, θὰ παίξουν καὶ θὰ δοκιμάσω μίαν φορὰν ἀκόμη τὴν τύχην μου. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ τύχη θὰ μὲ εὐνοοῦσεν. Εἶχον ὀλίγα μόνον λουδοβίγια, ἀλλ' ὁ Σαμουὴλ ἐφάνη τόσοσιν συμβιβαστικὸς πρὸ ὀλίγου, ὥστε θὰ συγκατετίθετο ἴσως νὰ μὲ δανείσῃ ἓκ νέου. Ἐπορεύθην πρὸς αὐτὸν καὶ πράγματι μετὰ τινὰς δυσκολίας, μοὶ ἐδάνεισε δύο χιλιάδας φράγκων, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ λάβῃ τὸ ἥμισυ ἐκ τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανα τὴν ἐπομένην. Τοῦ τὸ ὑπεσχέθην, καὶ ἀνεχώρησα. Ἦτο τετάρτη περὶπου. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐκάθησα ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησα διὰ τὸ Ἀβλόν.

— Καὶ πράγματι εἰς τὸ Ἀβλόν σὰς εὔρον, ἐπαίξατε δὲ λυσσωδῶς. Ἐχάνετε;

— Ναί.

— Πόσα;

— Ὅσα μοὶ εἶχε δανείσει ὁ Σαμουὴλ. Ἐκ τῶν δύο χιλιάδων φράγκων μοὶ ἔμειναν τρία μόνον λουδοβίγια καὶ διεκινδύνευον καὶ αὐτά, καθ' ἣν στιγμὴν ἀποτόμως μοὶ ἀνήγγειλλαν τὴν σοβαρὰν ἐκείνην εἰδήσιν. Ἄ! τί φοβερὸν κτύπημα. Ἦρχισα νὰ τρέμω ὄλος. Ἐγεῖνα ἔξω φρενῶν, ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσω· δὲν ἤνόουν...

Καὶ ὁ Λαυρέντιος, παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης, περιέγραψε τὸν τρόπον καὶ τὴν θλίψιν, ἣν εἶχεν αἰσθανθῇ. Ὀμίλησε περὶ τῆς μητρός του παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας καὶ μὲ ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων.

Ὁ κύριος Θουριέ τὸν ἤκραστο καὶ τὸν παρετήρει σιωπηλῶς, ἐρωτῶν ἑαυτὸν ἂν ἦτο ποτὲ δυνατὸν ἢ διάχυσις ἐκείνη νὰ μὴ εἶνε εἰλικρινής.

Ἦρχισε νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν παρατηρήσεων τοῦ ὑπαστυνόμου καὶ τοῦ Μούλ. Λέξεις τινες διαφυγοῦσαι τὸν Λαυρέντιον, τὸν ἀπέσπασαν τῶν εὐμενῶν τούτων διαθέσεων.

— Σὰς τὰ εἶπον ὄλα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Λαυρέντιος, ὅτι μὲ ἀφορᾷ καὶ ὅτι γνωρίζω. Ὑπάρχει ἄρᾳ γε εἰς τὰς καταθέσεις μου αὐτὰς τίποτε ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ ὠφεληθῆτε; Δὲν τὸ ἐλπίζω.

Ὁ κύριος Θουριέ διέγνωσεν ἐνταῦθα ὑποκριτικὴν δῆλωσιν.

— Ἀλλὰ ναί, εἶπεν, ἡ κατάθεσίς σας εἶνε ὠφέλιμος, πολύτιμος μάλιστα.

— Ἀληθῶς, πιστεύετε ὅτι δύνασθε νὰ ἀνακαλύψετε τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου;

— Καλλίτερον τούτου. Τὸν δολοφόνον τὸν γνωρίζω.

— Εἶνε δυνατὸν; ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ναί, γνωρίζω τὸν δολοφόνον, ἐπανάλαβε βραδέως ὁ ἀνακριτής.

— Καὶ ποῦ εἶνε;... ἐστείλατε νὰ τὸν καταδιώξουν; ἂν κατῶρθωνε νὰ διαφύγῃ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἦσυχάσετε, δὲν θὰ διαφύγῃ.

— Καὶ πῶς εἰμπόρεσαν νὰ βεβαιωθοῦν περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ἀνακαλύψουν;

— Δὲν ἦτο δύσκολον. Πολλὰ ἐνδείξεις πειστικώτεραι αἰ μὲν τῶν δὲ ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων πρὸ ὀλίγου, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ σας, χωρὶς νὰ φανῆτε ὅτι τὸ ἐννοεῖτε. Αἱ ἐνδείξεις δὲ αὐταὶ δὲν ἀναιρῶνται ὑπὸ τῶν καταθέσεών σας, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐνισχύονται.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Λαυρεντίου ἐξηκολούθησεν ἐκφράζον ζῶηράν περιέργειαν, ἀνευ τρόμου τινός.

— Καὶ ἐν πρώτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτής, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ ὑπαστυνόμου. ἡ δολοφονία καὶ ἡ κλοπὴ διεπράχθησαν εἰς τὸ σκότος. Οὕτως ὁ δολοφόνος ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ τὸν κῆπον, νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ὕπνου χωρὶς φῶς.

— Ναί, διέκοψεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ τινος ζωηρότητος ἀκροατοῦ ἐνδιαφερομένου. Αὐτὸ ἀπιδεικνύει ὅτι ὁ δολοφόνος ἐγνώριζε καλίστα τὰ μέρη. Ἀλλὰ ποῖος λοιπὸν εἰμποροῦσε νὰ εἶνε τόσῳ καλᾷ πληροφορημένος;

— Διάβολο! Τί λέγετε σεις;

— Μάτην ἀναζητῶ· ἡ μητέρα μου δὲν εἶχεν ἐχθρούς.

— Δὲν ἐγνώριζον τοῦλάχιστον...

— Οἱ γείτονες φαίνονται τίμιοι ἀνθρωποι.

— Αὐτοὶ εἶνε ἀνίκανοι νὰ πράξουν παρόμοιον ἐγκλημα, ἄλλως τε, κατὰ τὰς διεξαχθείσας ἀνακρίσεις, κάμμια ὑπόνοια δὲν τοὺς ἐπιβαρύνει.

— Ἡ Μαριέττα ἐγνώριζε τὰς συθείας τῆς μητρός μου, ἀλλ' ἦτο κῶρη.

— Αυτό λέγεται. Ἐν πάσει περιπτώσει εἶνε δύσκολον νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὴ ἢ ἰδία ὑπῆρξε θύμα.

— Λοιπόν; ποῖος τότε τὸ ἔπραξε; Ἡ μήτηρ μου ἔζη πολὺ περιωρισμένη, δὲν ἐδέχετο κἀνένα.

— Συγγνώμην, κἀποιον ἐδέχετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν.

— Ποῖον λοιπόν;

— Ὑμᾶς.

— Ἐμέ! ἀλλὰ νομίζω ὅτι σὰς τὸ εἶπα μετέβαινα πάντοτε μόνος.

— Καὶ τί σημαίνει αὐτό;

— Ἄλλως τε, εἶμαι βεβαίωτος ὅτι εἰς κἀνένα δὲν εἶπα τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν ὅτι αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων ὑπῆρχον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός μου.

— Τί σημαίνει;

— Πῶς, τί σημαίνει! δὲν καταλαμβάνω.

— Εἴσθε καὶ ὀλίγον διορατικὸς εἶνε ἀληθές ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ἐνδείξεις.

— Ἄ! ὅποια; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Εἶνε φυσικὸν νὰ σκεφθῆ τις ὅτι τὸ κύριον ἐλατήριον τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἡ κλοπή.

— Αὐτὸ εἶνε προφανές.

— Ὅχι τόσον. Εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἐκλάπησαν δέκα χιλιάδες φράγκων, ὅτι ὁ μικρὸς σάκκος, ὁ ὁποῖος περιεῖχεν αὐτά, εὐρέθη ἐσχισμένος βιαίως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου. Αὐτὸ εἶνε βεβαίως κἀτι τι, ἀλλ' ὄχι ὀριστικόν τὸ συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξήγαγέ τις δὲν θὰ συμφώνει μετὰ τινος περιστάσεως, ἀνακαλυφθείσης παρὰ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τὴν ὁποίαν καὶ σεῖς ὁ ἴδιος θὰ παρετηρήσατε.

— Ὅχι, δὲν παρετήρησα τίποτε.

— Πῶς! Δὲν νομίζετε ὅτι κλέπτης, ὅστις ἀφαιρῆ μόνον τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων θὰ εἰδείκνυε παράδοξον καὶ σπανίαν εὐλάβειαν;

— Τί περισσότερο ἠδύνατο νὰ λάβῃ; Ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ εἶχεν ἄλλα χρήματα.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖον κἀτι τι σπουδαιότερον ἀπὸ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐκλάπη. Δὲν τὸ ἀγνοεῖτε.

— Τὸ ἀγνοῶ ἐντελῶς, καὶ θὰ μὲ ὑποχρέωσετε πολὺ, ἂν μοῦ τὸ εἴπητε.

— Καλῶς. Ποία ἦτο ἡ περιουσία τῆς μητρός σας;

— Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω ποτὲ δὲν τὸ ἐξήτασα.

— Ἄλλ' ὅπωςδῆποτε κατὰ προσέγγισιν θὰ γνωρίζετε.

Ὁ Λαυρέντιος ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Ἡ μήτηρ μου, εἶπεν, ὑπεβλήθη ἐσχάτως εἰς πολλὰς θυσίας πρὸς χάριν μου. Ἐν τούτοις νομίζω ὅτι ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἔχῃ ἑκατὸν μέχρις ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ εἰς τί συνίστατο ἡ περιουσία αὐτῆ;

Εἰς χρεώγραφα νομίζω καὶ εἰς ἐθνικὰ

— Ἀκριβῶς. Καὶ οἱ τίτλοι τῶν χρεώγραφων, μέρος τοῦλάχιστον αὐτῶν, ἦσαν ἀνώνυμοι.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος καὶ μάλιστα διὰ σπουδαῖον ποσόν, ἰδοὺ δὲ πῶς τὸ γνωρίζω. Πρὸ πέντε ἢ ἕξι ἐτῶν ἡ μήτηρ μου, ἐπιφορτίσασα τὸν τραπεζίτην τῆς νὰ καταθέσῃ τὰ χρήματά της, μετενόει, διότι ἐδέχθη τὰ ἀνώνυμα ἐκεῖνα, χρεώγραφα, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ἀπολεσθῶσι, νὰ καῶσι, νὰ κλαπῶσι.

— Νὰ κλαπῶσι! πράγματι, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, διότι εἶνε καὶ αὐτὰ νόμισμα. Καὶ λοιπόν τὰ χρεώγραφα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐντὸς χαρτοφυλακίου καὶ πλησίον τῶν χρημάτων εἶνε ἀθικτα. Ἐν τούτοις τί θὰ ἐβλαπτε τὸν δολοφόνον ἂν τὰ ἀφαιροῦσε;

— Πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν ἐγνωρίζε ὅτι εὐρίσκοντο ἐκεῖ.

— Ἡδύνατο ὅμως νὰ τὸ ὑποθέσῃ. Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν μάλιστα ὅτι ἐσπευδε, διότι ἐφοβεῖτο μὴ συλληφθῆ, διατί δὲν ἐκλεπτε τὸ χαρτοφυλάκιον, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐξακριβῶσῃ ἀργότερα τί περιεῖχε;

— Ἄλλὰ εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, αὐτὸ ἐξηγεῖται κάλλιστα, ἂν, καθὼς ὑποθέτετε, ὁ δολοφόνος, δὲν εἶχε φῶς.

— Ἄ! τὸ ἐνθυμεῖσθε;

— Πρὸ ὀλίγου τὸ εἶπατε. Πιθανὸν ὁ δολοφόνος νὰ μὴν ἠννόησεν ὅτι ὑπῆρχε χαρτοφυλάκιον.

— Δὲν εἶνε πιθανόν, εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Εἶνε μάλιστα παράδοξον πῶς ὁ δολοφόνος ἠρέκασθαι νὰ λάβῃ μόνον τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων, ἐνῷ χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ περισσότερον ἠδύνατο νὰ λάβῃ τετράκισ ἢ πεντάκισ περισσότερα.

— Τότε τί ὑποθέτετε; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι ὁ δολοφόνος ἐφοβήθη τίποτε;

— Ὅχι, ἀλλ' ἐνόμισε περιττὸν νὰ γυμνώσῃ ἐντελῶς τὸν κληρονόμον τοῦ θύματος.

— Τὸν κληρονόμον τοῦ θύματος! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἀλλ' ὁ κληρονόμος εἶμαι ἐγώ...

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ τί τὸν ἐμελλε τὸν δολοφόνον;

— Πολύ, ἂν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὐρίσκει βραδύτερον ὅ,τι ἀφῆκε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

— Πῶς!... βέβαιος νὰ εὐρῆ βραδύτερον... τί θέλετε νὰ εἴπητε; ἠρώτησε κατὰ πλῆκτος ὁ Λαυρέντιος.

— Δὲν καταλαμβάνετε ἀκόμη;

— Τί θέλετε νὰ καταλάβω; Σὰς καθικετεύω, ἐξηγηθῆτε, κύριε. Πῶς δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δολοφόνος ἐσυλλογίσθη ἐμέ, καὶ ὅτι ὑπεχώρησεν, ἀγνοῶ εἰς ποῖον ὑπολογισμόν. Μὲ γνωρίζει λοιπόν;...

— Κάλλιστα.

— Καὶ θὰ ἠσθάνετο ὑπὲρ ἐμοῦ τόσῳ τερατώδη εὐσπλαγχνίαν. Ὅχι, ὄχι, ἀπατάσθε, κύριε, εἶνε ἀδύνατον.

— Ἐν τούτοις δὲν κερδίζετε σεῖς ὡς κληρονόμος ὅ,τι ἐκεῖνος ἠμέλησε νὰ λάβῃ ἐξ ἀπλῆς λεπτότητος, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Τί μὲ μέλλει, κύριε, πιστεύετε λοιπόν ὅτι εἰμπορῶ νὰ τὸ συλλογισθῶ; Εἶνε ἀποτρόπαιον!

— Βεβαίως! ἀλλ' ὁ δολοφόνος θὰ σὰς παρέβαλλε μὲ τὸν ἑαυτὸν του. Ὅπωςδῆποτε σὰς παρέσχε τὸ μέσον νὰ πληρώσητε τὰ χρεῖα σας καὶ νὰ ἐξακολουθήσετε ἀκόπως τὸν αὐτὸν βίον. Φίλος σας δὲν θὰ ἔπραττεν ἄλλως.

— Φίλος μου! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Τί ὑποθέτετε λοιπόν, ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον ἢ φίλος, ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ἔγκλημα τόσῳ τερατώδες;

— Διατί ὄχι;

— Ἀπατάσθε, κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Οὐδένα ἐκ τῶν φίλων μου, δύναται νὰ βαρύνῃ τοιαύτη ὑπόνοια.

— Ἄλλὰ, ἀνέκραξεν ὁ ἀνακριτής ἀνυπομονῶν μετὰ τῶν φίλων σας, δὲν ὑπῆρχε χθὲς εἰς, ὁ ὁποῖος προσεποιεῖτο μεγάλην ἀνάγκην χρημάτων καὶ ὁ ὁποῖος ἐδανείζετο, ἂν καὶ εἶχε κρύψει πού σπουδαῖον ποσόν;

Ὁ Λαυρέντιος ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Ὅχι, εἶπεν ἀγνοῶ ποῖον ὑπαινίτεσθε.

Ἀναμφιβόλως εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ἀποκαλυφθῆ.

Καὶ ὅμως ἦτο δύσκολον νὰ ὑποδείξῃ τις καθαρώτερον τὸν δολοφόνον.

Ἄλλ' ὁ Λαυρέντιος ἀνέμενε ἀναμφιβόλως νὰ τῷ εἴπωσι: «Σὺ ἐφόνευσες τὴν μητέρα σου», ὅπως διαμαρτυρηθῆ, καὶ προσποιηθῆ ἐκπληξιν καὶ ἀγανάκτησιν.

Καὶ θὰ τὸ ἔπραττε βεβαίως μετὰ τῆς ἐπιτηδειότητος, ἢ; τόσα εἶχε μέχρι τοῦδε ἐπιδείξῃ δείγματα, ἀλλ' ὁ κύριος Θουριε δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποπειραθῆ τοῦτο. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαυρέντιος τὸν καθικέτευε νὰ δώσῃ πέρασ εἰς τὴν ἀγωνίαν του:

— Ἐστῶ! εἶπεν ὁ ἀνακριτής: οἱ λόγοι μου σὰς φαίνονται ἀμφίβολοι μετὰ τινὰς στιγμὰς θὰ ἀποφασίσσητε σεῖς αὐτός. Ἐλθετε.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν δύο ἀγοραῖαι ἀμαξῆαι ἔφερον εἰς Βατινιὸλ τὸν ἀνακριτὴν, τὸν γραμματέα του καὶ τὸν Λαυρέντιον ἐν συνοδίᾳ δύο ἀστυνομικῶν κλητῆρων.

II'

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη περίπου ὅτε ὁ ἀνακριτής, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λαυρεντίου Δαλισσιέ, ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ. Πολυπληθεῖς ὄμιλοι ἐστάθμευον ἔτι πρὸ τῆς οἰκίας.

Ὅτε ὁ Λαυρέντιος ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος κατῆλθε τῆς ἀμάξης, ψίθυρος συμπαθείας διέτρεξε τὸ πλῆθος. Ὁ κύριος Θουριε, ὅστις ἐν τῇ ὠχρότητι καὶ τῇ ἀθυμίᾳ ἐκείνη δὲν διέβλεπεν ἢ τὸν τρόμον κινδυνεύοντος δολοφόνου, ὠργίσθη ἐνδομύχως διὰ τὰ δείγματα ἐκεῖνα τῆς συμπαθείας καὶ παρέσυρε τὸν Λαυρέντιον πρὸς τὴν οἰκίαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν παρετήρησαν δύο ἄνδρας ἐξερχομένους τῆς θύρας τοῦ κήπου, οἵτινες ἐβάσταζον φορεῖον, φυλασσόμενον ὑπὸ κλητῆρων. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχεν ἡ Μαρτίεττα, ἣν μετέφερον εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἱατροῦ Πουμέυ.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτῆς τὸν ὑπαστυνόμον, ἠδυνήθητε νὰ λάβητε παρὰ τῆς κόρης αὐτῆς κάμμίαν ἀπάντησιν ;

— Ἀκόμη, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, ἀλλὰ μικρὰ τις βελτίωσις παρατηρεῖται καὶ ἐλπίζομεν ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ δυναθῆ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν δολοφόνον ;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ἄ ! τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθε τοῦ στήθους του.

Ὁ ἀνακριτῆς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἀντήλλαξαν ταχὺ βλέμμα, σημαῖνον ὅτι οὐδέτερος ἔγεινε παίγιον τῆς πανουργίας ταύτης.

Τῇ αἰτήσει τοῦ ἀνακριτοῦ ὁ ὑπαστυνόμος ἀνέμνησεν ἐνώπιον τοῦ Λαυρεντίου ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἐγένετο τὸ κακούργημα. Ὁ κύριος Θουριέ τὸν διέκοπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅπως ἐρωτήσῃ τὸν Λαυρέντιον.

— Λοιπὸν, τί υποθέτετε ; οὕτως συνέβη ;

— Ἄγνοῶ... Πιθανόν, ἀπεκρίνετο ὁ Λαυρέντιος.

Οὐδεμία συγκίνησιν ἀπεδείκνυνεν. Ὅτε μόνον παρετήρησε τὸ πτώμα τῆς μητρὸς του, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης, τὸ στήθος αὐτοῦ ἐξωγκώθη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων. Ὁ ὑπαστυνόμος τότε περιέγραψε πῶς ἡ κυρία Δαλισιε ἐπλήγη, καὶ πῶς ὡς ἐκ τῶν σπασμῶν τῆς ἀγωνίας ἐσύρθη εἰς βημάτων τινῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κλίνης. Ὅτε δὲ ἔδειξε τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος, ὁ Λαυρέντιος ἤρχισε νὰ ὀλοφύρῃται.

— Μητέρα μου, δυστυχῆς μου μητέρα, ἀνέκραξε, καλύπτων τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν.

— Τέλος πάντων ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Θουριέ. Ἴδου αἱ τύφεις τοῦ συνειδότης.

Ἐκτὸς τοῦ κομμωτηρίου, ἐν τῷ διαδρόμῳ καὶ παρὰ τὸ μαγειρεῖον, ὁ Λαυρέντιος κατέβαλε μεγάλην προσπάθειαν, ὅπως παρακολουθήσῃ τὴν περιγραφὴν τοῦ ὑπαστυνόμου. Ὅταν δὲ οὗτος ἐσιώπησεν :

— Ἀλλὰ, εἶπεν εἰς τὸν κύριον Θουριέ, εἰς ὅλα αὐτὰ τίποτε ἀπολύτως δὲν βλέπω, τὸ ὅποσον δύναται νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνον... κἀνὲν ἴχνος, κἀμμία ἐνδειξις.

Ἡ κωμωδία ἐπανελαμβάνετο, ὁ δὲ ἀνακριτῆς ἀνεσκίρτησεν ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Ἄ ! εὐρίσκετε ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε ; εἶπε. Λοιπὸν, ἔλθετε.

Κατῆλθον εἰς τὸν κήπον. Ὁ ὑπαστυνόμος ἀνέπτυξεν εἰς ποίαν κατάστασιν τὴν παρλθοῦσαν ἐσπέραν εἶχον εὖρει τὴν

οἰκίαν, τὰ θυριδοφύλλα τοῦ πλυντηρίου καὶ τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου, πῶς ὁ Μοῦλ καὶ ὁ σιδηρουργὸς εἶχον εἰσέλθει ἐν αὐτῷ.

— Βεβαίως ἀπ' ἐδῶ, εἶπε περαίνων τὴν διήγησίν του, ἀνέβησαν.

— Τὸ πραχδέχσθε καὶ σεῖς ; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτῆς τὸν Λαυρέντιον ;

— Ναί, εἶπεν οὗτος, ὁ δολοφόνος ἀπ' ἐδῶ θὰ ἀνέβῃ.

— Κατὰ συνέπειαν, τὰ ἴχνη τὰ ὅποια βλέπετε ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἶνε ἰδικὰ του ;

— Αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητον.

— Καὶ τί ἠθέλατε υποθέσει περὶ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ὁ ποῦς θὰ παρήγεν ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ καθαρὰ καὶ εὐδιάκριτα ἴχνη, ὡς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔχετε ἐνώπιόν σας.

— Ὅτι ὑπέθετον ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος.

— Κάλλιστα, ἀκολουθήσατέ με.

Ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου, ὁ κύριος Θουριέ καὶ ὁ Λαυρέντιος ἀφίκοντο εἰς τὴν δενδροστοιχίαν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ οὗτος συνεκρούσθη τὴν προτεραίαν μετὰ τοῦ Μοῦλ. Ὁ ἀνακριτῆς δεικνύων τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε πατήσει :

— Τί λέγετε διὰ τὰ ἴχνη αὐτὰ ; ἠρώτησεν δὲν σας φαίνονται τὰ αὐτὰ μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου ἐξήτασατε ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ μαγειρείου ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἀπατάσθε, τὰ ἴχνη αὐτὰ τὰ ἕκαμα ἐγὼ σήμερον τὰ πρωτῆ.

— Καὶ λοιπὸν, τί σημαίνει αὐτό ;

— Πῶς... τί σημαίνει αὐτό ;

— Ναί, ἀφοῦ τὰ ἴχνη αὐτὰ εἶνε ἐντελῶς ἀπαράλλακτα μὲ ἐκεῖνα ἐκεῖ κάτω.

— Πῶς ! ἀπαράλλακτα... ἀλλὰ τότε... υποθέτετε λοιπὸν ;...

— Σεῖς εἴσθε ὁ δολοφόνος ! εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ ρίπτων ἐπ' αὐτοῦ φοβερὸν βλέμμα.

— Ποῖος ;... ἐγώ... ἐδολοφόνησα...

Ἄ ! Θεέ μου... ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος διὰ διακεκομμένης φωνῆς.

Ἐκλονίζετο ὡς οἰνοβαρῆς.

— Ναί, σεῖς εἴσθε ὁ δολοφόνος ! ἐπανάλαβεν ὁ κύριος Θουριέ.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνηγέρθη καὶ φέρων ταχέως τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ μετώπου :

— Μήπως λοιπὸν ὄνειρεύομαι ;... ἀληθῶς λοιπὸν, υποθέτετε ὅτι ἐδολοφόνησα... Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε παραφροσύνη !... παραλογισμός ! Ἰός, ὁ ὁποῖος φονεύει τὴν μητέρα του... Ἴδου ὅτι εἶμαι τώρα καὶ μητροκτόνος !... Χά !... Χά !...

Καὶ ἐγέλα ὡς παράφρων.

— Ναί ! δὲν παίζει ἀσχημα, εἶπε ψυχρῶς ὁ Θουριέ, ἀλλ' ὅλοι αἱ ἐπιδείξεις σου, ὅσα εὐφμεῖς καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ δυναθῶσι νὰ ἰσχύσωσιν ἐναντίον τῶν ὑλικῶν ἀποδείξεων, αἵτινες σας ἐπιβαρύνουν.

Ὁ Λαυρέντιος παρετήρησε ψυχρῶς τὸν ἀνακριτῆν.

— Λοιπὸν, σπουδαίως ὀμιλεῖτε, εἶπε, περὶ προφανῶν καὶ ὑλικῶν ἀποδείξεων ;

— Ἀναμφιβόλως. Μήπως ἡ σύγκρισις

αὐτῆ τῶν βημάτων τοῦ δολοφόνου καὶ τῶν ἰδικῶν σας δὲν σας ἀρκεῖ ;... Μήπως τὰ ἴχνη δὲν εἶνε τὰ αὐτὰ ;

— Ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον, εἶνε ψεῦδος ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Λοιπὸν ἀρενέσθε ;

— Ἀρνοῦμαι... βεβαίως... ἀφοῦ σας εἶπον ὅτι εἶνε ἀδύνατον. Ἐλθετε..

Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους ἐξάψεως ὠδήγησε τὸν ἀνακριτῆν καὶ τὸν ὑπαστυνόμον πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ πλυντηρίου.

Καὶ πρὶν ἢ οὗτοι δυναθῶσι νὰ τὸν κρατήσωσιν, ἐπίεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν πόδα του, πλησίον ἐνὸς τῶν ἴχνων τῶν βημάτων τοῦ δολοφόνου, καὶ ἔκυψεν ὅπως συγκρίνῃ τὸ ἀποτύπωμα, ὅπερ ὁ ποῦς αὐτοῦ ἀφῆκεν.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ἦν δυνατὴ ὁμοιότης ἐντελεστάτη καὶ ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν ἀκίνητος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εὐρίσκετο οὕτως εἶπεῖν ὑπὸ γοητείαν. Ἀνύψωσε τέλος βραδέως τὴν κεφαλὴν τὸ πρόσωπόν του ἦτο φρικώδως ἠλλοιωμένον.

— Εἶνε ἀκατανόητον... ἐψιθύρισε διὰ σβεννυμένης φωνῆς.

Εἶτα ἀναλαμβάνων :

— Κύριοι, ἀνέκραξεν, εἶνε ἀδύνατον, σας τὸ εἶπον πρὸ ὀλίγου. Πῶς ! Ἰός νὰ δολοφονήσῃ τὴν μητέρα του ! ὦ ! καὶ σεῖς δὲν τὸ πιστεύετε... Τώρα ἐννοῶ τὰς ὑποψίας σας !... Ναί, τὰ βήματα αὐτὰ, τὰ ὅποια ὁμοιάζουν... ἀλλ' εἶνε τυχαία... σύμπτωσις... Σας τὸ ὀρκίζομαι !...

Ὁ κύριος Θουριέ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἠκούοντο μετ' ἀγανακτικῆς μεμιγμένης μετ' οἴκτου.

— Καί, εἶπεν ὁ Θουριέ, ἐκ λυπηρᾶς συμπτώσεως ἀναμφιβόλως εὐρέθη ἐπίσης ἐκεῖ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κήπου τὸ κομβίον ἐκεῖνο ;

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασεν.

— ὦ ! ἀνέκραξεν... εἶνε ἀληθές... ἀκόμη καὶ αὐτό... Πῶς συμβαίνει ὁμως..

— Ὅτι ἀρνηθῆτε ὅτι τὸ κομβίον αὐτὸ δὲν ἦτο ἰδικόν σας ; εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ. Τὸ ἀνεγνώρισατε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπήντησεν. Ἦτο καταπεπονημένος καὶ μόλις ἐστηρίζετο.

Εἰς ὑπάλληλος τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ὠδήγησε πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Στεφάνων.

Καὶ ἐνταῦθα φοβερὰ ἐξέλεγεῖς τὸν ἀνέμενε.

Τὰ ὑποδήματα τοῦ Λαυρεντίου ἦσαν ἐλαφρῶς ἐξεσμένα κατὰ τὰ ἄκρα, τοῦτο δὲ προφανῶς προήρχετο ἐκ προστριβῆς μετὰ σκληρᾶς ἐπιφανείας τοῖχου.

Ὁ δυστυχῆς οὐδὲ τὴν δύναμιν κἂν ἔσχε νὰ συζητήσῃ. Ἐκᾶμπτετο ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀποδείξεων τούτων, αἵτινες συνεσωρεύοντο ἐναντίον του. Καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν ἐσιώπα.

Ἐν τούτοις, ὅτε ἤκουσε τὸν δικαστῆν ἐντελλόμενον τὴν σύλληψίν του καὶ διατάσσοντα τοὺς κλητῆρας νὰ τὸν ὠδηγήσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Ἀστυνομίας ἐπανάλαβε κᾶπως ζωηρότερον :

— Ἄλλ' ὄχι !... εἶμαι ἀθῶος ! Τ

πετε... να δολοφονήση υἱὸς τὴν μητέρα του;... Δὲν θέλω...

Καὶ παλαιῶν ἀπόθει τοὺς κλητῆρας, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ τὸν συλλαβῶσιν.

Ἔφειλε τέλος νὰ ὑποκύψῃ. Κρουνοὶ τότε δακρύων ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Προσεπάθει νὰ συγκινήσῃ τὸν ἀνακριτὴν.

— "Α! σὰς ἰκετεύω, εἶπε, περιμείνατε, θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος.

— Καὶ αἱ ἀποδείξεις αὐταί; εἶπεν ὁ κύριος Θουριε.

— Αἱ ἀποδείξεις αὐταί... Καὶ μήπως αὐταί εἶνε ἀποδείξεις... Εἶνε ἀρκεταὶ διὰ τοιοῦτον ἔγκλημα; Γνωρίζω... ὑπάρχουσι φαινομενικαὶ ἀποδείξεις... Πῶς συνέβη αὐτό; Εἶνε ἀκατανόητον. Ὑπάρχει βεβαίως ἀτυχὴς σύμπτωσης, ἀλλὰ θὰ διασαφηνισθοῦν αὐτά... ὦ! πρέπει νὰ διασαφηνισθοῦν.

— Καὶ ἡ Μαριέττα, τὴν ὁποίαν λησμονεῖτε καὶ ἡ ὁποία σὰς ἀνεγνώρισεν, εἶπεν ὁ ὑπασυνόμος.

— Ἡ Μαριέττα! ὦ ὄχι δὲν εἶνε ἀληθές, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Φοβηθεῖσα ἄμα σὰς εἶδε.

— Ὅχι, δὲν ἦτο εἰς τὰς φρένας της, δὲν ἐγνώριζε τί ἔκαμνε.

— Εἶνε καλλίτερα τώρα καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ὁμίλῃσῃ.

— "Α! εἶθε! αὐτὴ εἶνε ἡ ἐλπίς μου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ μάθητε τότε τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ λυπηθῆτε δι' ὅ,τι κάμνετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Οἱ κλητῆρες τὸν ὠδήγησαν ἄνευ ἀντιστάσεως ἤδη.

Αἱ συγκινήσεις ἐκεῖνοι τὸν εἶχον καταβάλλει.

Ἡ περὶ τῆς συλλήψεώς του φήμη εἶχεν ἤδη διαδοθῆ, καὶ ὅτε ἐφάνη ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ κήπου κραυγαὶ καὶ ἀπειλαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν.

— Θάνατος εἰς τὸν μητροκτόνον! ἐκραύγαζε τὸ πλῆθος.

Οἱ κλητῆρες μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὸν διεφύλαξαν ἐκ τῆς κοινῆς ἀγανακτικῆς.

[Ἔπεται συνέχεια]

•P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ν'

Ὁ Πιεδούσης ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ τετυλιγμένου ἐκεῖνου σώματος καὶ εἶδεν ἐν πρώτοις ὅτι ἦτο σῶμα γυναικός.

Τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνοῦ μανδηλίου, τεθειμένου ἰμωτρον ἐπὶ τοῦ στόματος.

Κόμη, λελυμένη, ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ

μετώπου, αἱ δὲ χεῖρας ἦσαν δεδεμέναι ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ὁ Πιεδούσης ἔλυσε τὸ μανδηλίον, ἀπεμάκρυνε τὴν κόμην, καὶ ἀνεγνώρισε παράυτα τὸ θελκτικὸν πρόσωπον, ὅπερ οὐδέποτε εἶχε λησμονήσει ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν εἶχε συλλαβῆει τὸν Λουδοβίκον Λεκόν.

Ἡ Θηρεσία Λεκόντ ἦτο ἐνώπιόν του, ὠχρά, καταβεβλημένη ἀλλὰ ζῶσα.

Παρετήρει αὐτὸν περιδεής, καὶ ἀναμφιβόλως ἐνόμισεν ὅτι ἠτοιμάζετο νὰ τὴν φονεύσῃ, διότι ἔκλεισε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς αὐτῆς ψελλίζουσα.

— Φονεύσατέ με, ἀλλὰ μὴ μὲ βασανίσετε.

Ὁ ἀγαθὸς πράκτωρ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ καθησυχάσῃ τὴν νεάνίδα. Εἰς παρομοίας περιστάσεις τὰ ἔργα ἔχουσι περισσότεραν ἀξίαν τῶν λόγων.

Ἐκοψε διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του τὰ σχοινία, δι' ὧν ἦτο δεσμευμένη ἡ δεσποινὴς Λεκόντ, ἀπήλλαξεν αὐτὴν τῆς ἐν εἵδει σουδαρίου περικαλυπτούσης τὸ σῶμά της ὀθόνης καὶ ἐβοήθησεν αὐτὴν νὰ καθήσῃ.

— Ποῦ εἶμαι; ἐψιθύρισε αὐτὴ.

— Ἐστὸ σπῆτι κακούργων, ποῦ ἤθελαν νὰ κακοποιήσουν σὰς, ἐμένα καὶ αὐτὴν ἐδῶ τὴν μικρὴν, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης. Ἔχετε ὅμως ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμένα κυρία, διότι θὰ σὰς βγάλω ἀπὸ τὰ νύχια των.

— Ποῖος εἶσθε σεῖς, κύριε; Μοι φαίνεται ὅτι σὰς εἶδον ἄλλοτε...

— Μάλιστα, μιὰ φορά... θὰ σὰς πῶ ποῦ ὅταν θὰ εὐγώμην ἔξω ἀπ' ἐδῶ. Ἡμπορῶ ὅμως ἀμέσως νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι εἶμαι φίλος τοῦ κυρίου Λεκόν.

— Τοῦ Λουδοβίκου;

— Ὅχι, τοῦ πατέρα του. Στοιχηματίζω πῶς μεταχειρίσθηκα αὐτὸ τὸ ὄνομα γιὰ νὰ σὰς σύρουν στὴν παγίδα ποῦ ἐπέσατε.

— Τὸ γνωρίζετε αὐτό;

— Τὸ μαντεύω. Θὰ ἦλθαν καὶ σὰς εἶπαν πῶς ὁ κύριος Λεκόν ἐπιθυμοῦσε νὰ σὰς ὁμίλῃσῃ, καὶ ὅτι σὰς ἐπερίμενε μέσα εἰς ἓνα ἀμάξι...

— Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης. Ἐπρεπε νὰ δυσπιστήσω... διότι ἐν ἄλλο ἐσπέρας ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ ἀρπάσουν διὰ τῆς βίας... δὲν ἐσκεπτόμην ὅμως τὸν κίνδυνον... δὲν ἐσκεπτόμην παρὰ τὸν Λουδοβίκον... ἤμην μόνη... καὶ ἠκολούθησα τὸν ἀνθρώπον, ὅστις μοῦ ἔδωσε τὴν εἰδησιν...

— Καὶ μόλις ἐμβήκατε ἐστὴν ἀμαξάν, ἔπεσαν ἐπάνω σας καὶ σὰς ἔκλεισαν τὸ στόμα;...

— Χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ φωναῶ.

— Καὶ τ' ἄλογα ἔτρεξαν ἀμέσως, καὶ σὰς ἔφεραν ἐδῶ εἰς τὸ διάστημα δύο ὠρῶν;...

— Δὲν ἤξεύρω... διότι τὰ ἔχασα... παρετήρησα μόνον ὅτι μετὰ ὀδοιπορίαν, ἡ ὁποία μοι ἐφάνη μακρά, ἡ ἀμαξα ἐστάματησεν εἰς ἓν ἔρημον μέρος. Ἐκεῖ μ' ἐσήκωσαν καὶ μ' ἔβαλαν ἐντὸς λέμβου....

— Ἐκεῖνοι ποῦ σὰς κρατοῦσαν, ἔμβηκαν μαζί σας στὴν βάρκα;...

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀνέβηκαν τὸ ποτάμι ὡς τὸν μῦλον... τὸν καιρὸν ποῦ ἓνας ἀπ' αὐτούς, ντυμένος ὡς βρυκόλακας, ἐπερπατοῦσε γῦρο εἰς τὸ ποτάμι γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς χωρικούς νὰ πλησιάσουν... "Α! δὲν εἶνε ἄλλος ἀπ' αὐτὸν τὸν κακούργον τὸν Τολβιάκ ποῦ ἐσχεδιάσε αὐτὴ τὴν δουλειά.

— Ὁ Τολβιάκ; ἐπανέλαβε μηχανικῶς ἡ δεσποινὴς Λεκόντ.

— Ναί, αὐτὸς ὁ ἀθλιός, ὁ ὁποῖος κυνηγᾷ ἐσὰς καὶ αὐτὴν τὴν μικρὴν... θὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω αὐτὰ καλλίτερα ὅταν πᾶμε στὸ Παρίσι... δὲν ξεύρω ἀκόμη καλὰ πῶς θὰ κάμωμεν γιὰ νὰ πᾶμε στὸ Παρίσι... θὰ προσπαθήσω ὅμως νὰ εὑρῶ ἓνα τρόπο...

— Σώσατε πρῶτον τὴν μικρὰν αὐτὴν.

— Ἄν σώσω τὴν μικρὴν, θὰ σώσω καὶ σὰς, καὶ θὰ σωθῶ κ' ἐγὼ μαζί σας. Αὐτὸ θὰ γείνη ἀπόψε ἢ ποτέ, γιὰτι αὐτοὶ οἱ ἀθλιοὶ θέλουν νὰ γλυτώσουν καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας τὸ γρηγορώτερο. Ἔχω λόγους γιὰ νὰ ἤμαι γι' αὐτὸ βέβαιος... λόγους ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰς πῶ γιὰ νὰ τοὺς καταλάβετε.

Πράγματι ὁ Πιεδούσης δὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ εἰς μίαν νεάνίδα καὶ εἰς ἓν παιδίον, ὅτι ὁ Τολβιάκ περιέμενε τὰ πτώματα αὐτῶν, ἵνα ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὸν ἢ εἰς συνένοχόν του τὰ ἑκατομμύρια τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

Ἐνεθυμεῖτο τοὺς λόγους τῆς Σωφάλ, ἣτις ὠμίλησεν εἰς τὸν σύζυγόν της περὶ τοῦ καταχθονίου σχεδίου, τοῦ συλληφθέντος ὑπὸ τοῦ αὐθέντου της.

Ὁ Τολβιάκ, διεβεβαίον αὐτὴν, ἤθελε τὰ πτώματα τῶν δύο ἀθῶων θυμάτων νὰ ριφθῶσιν ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἵνα κατασυντριβῶσιν ὑπὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας.

Ἀναμφιβόλως δ' ὁ Τολβιάκ ἐπέιγετο, καὶ συνεπῶς ἡ ἐκτέλεσις ὤφειλε νὰ γείνη πρὸ τῆς ἡμέρας.

— Μὲ ποῖον τρόπον θὰ μὰς ζεκάμουν; ἠρώτα ἑαυτὸν ὁ Πιεδούσης. Ἐὰν ἤμουν μόνος μου σ' αὐτὴν τὴν τρύπαν, δὲν θὰ ἔκαναν οὔτε τὸν κόπον νὰ ἔλθουν νὰ μὲ σκοτώσουν, ἀλλὰ θὰ μ' ἄφιναν μονάχα νὰ ψοφήσω ἀπὸ τὴν πείναν. Ἀφοῦ ἔχουν τὸ δέρμα μου, δὲν ἔχουν βέβαια ἀνάγκην ἀπὸ τὸν σκελετό μου, καὶ εἶνε βέβαιον πῶς θὰ εὑρουν τὴν σακούλάν μου ἐστὴν τσέπη μου, ὅταν θὰ εἶμαι τελειωμένος. Ἔχουν ὅμως ἀνάγκην ἀπὸ τὰς κληρονομίας, καὶ θέλουν νὰ τὰς ζεμπερδεύσουν. Ἄν δὲν τὰς ἐσκότωσαν εἰς ἄλλο μέρος, θὰ πῆ πῶς προτιμᾶν νὰ τὰς σκοτώσουν ἐδῶ κάτω. Μὲ ποῖον τρόπον; Αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ γνωρίζω. Ἀπὸ τὴν πείναν; αὐτὸ θὰ τραβήξῃ πολὺ... Μάλιστα ἔδωκαν νὰ φάγῃ εἰς τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ εἶδα ἐμπρός της ἓνα ψωμί καὶ ἓνα σταμνὶ νερό. Θὰ καταιβοῦν ἀπὸ τὴν καταπακτὴν νὰ μὰς σφάζουν; Αὐτὸ τὸ θέλω, γιὰτι θὰ τοὺς δεχθῶ μὲ τὸ ρεβόλβερ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε σωστόν, διότι τότε ἔ-

πρεπε ν' ἀρχίσουν ἀπ' αὐτό, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν.

Καθ' ὃν καιρὸν ἐξήταζεν οὕτω τὰς ἀπολειπομένας αὐτῷ ἐλπίδας, μία ἰδέα διήλθε τοῦ πνεύματός του.

— Τὸ ξέρω βέβαια, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὁ Τολβιάκ δὲν ξέρει διόλου πῶς ἐγὼ εὐρίσκομαι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόγειον. Ὁ μυλωνᾶς καὶ ἡ φορκοῦ ἢ γυναικᾶ του δὲν θὰ ἐκαυχῆθησαν ἐμπρὸς του διὰ τὸ παίγνιδι ποῦ μοῦπαιζαν. Αὐτὸ εἶνε ἓνα μικρὸ ἐμπόριο ποῦ ἔκαμαν γιὰ λογαριασμοῦ των, καὶ τὸ ὅποιον βγαίνει ἀπὸ τὸ πρόγραμμα ποῦ τοὺς ἔδωσε ὁ αὐθέντης ποῦ τοὺς πληρώνει. Ὁ Τολβιάκ θὰ τοὺς χρεωστῆ μεγάλη χάρι, ἂν ἀφήσω τὰ κόκκαλά μου εἰς τὸν μῦλον τῆς Ὑβέτ, δὲν θὰ μάθῃ ὅμως ποτὲ πῶς ἦλθα ἐδῶ. Αὐτὸ τοῦλάχιστον στοχάζονται αὐτοὶ, καὶ ἂν τὸ στοχάζονται, θὰ πῆ πῶς εὐρήκαν καὶ κἀνένα καλὸ μέσον διὰ νὰ μὲ ξεπαστρέψουν χωρὶς θόρυβον. Ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ μέσον; Δὲν τὸ ξέρω, καὶ οὔτε θὰ χάσω τὴν ὄραν μου νὰ ζητήσω νὰ τὸ μάθω. Καλλίτερα εἶνε νὰ ζητήσω νὰ φύγω, πρὶν τὸ μέσον αὐτὸ τὸ βάλλουν εἰς ἐνέργειαν.

Μετὰ ταῦτα, ὁ Πιεδούσης ἤρχισε νὰ κατοπτεῖ τὸ ὑπόγειον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸν εἶχον ρίψει.

Ἦτο ὑπόγειον ἀρκούντως εὐρὺ καὶ βαθύ, ὅπερ θὰ ἐχρησίμευε πρὸς τοποθέτησιν τῶν οἴνων καὶ τῆς καυσίμου ξυλείας κατὰ τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὁ μῦλος κατωκεῖτο ὑπὸ ἀληθῶν μυλωνῶν.

Δὲν περιεῖχεν ἤδη πλέον ἢ φρύγανα καὶ βαρέλια κενά.

Ὁ Πιεδούσης διέτρεξεν αὐτὸ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐξήτασεν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς τοίχους, καὶ ἐπέισθη ὅτι τὸ ὑπόγειον δὲν εἶχε θύρας.

Δὲν ἠδύνατό τις νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ ἐξέλθῃ πρὸς διὰ τῆς καταπακτῆς.

Ἐν τούτοις ἠσθάνετο ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν ἀέρα, ὅστις θὰ εἰσῆρχετο ἐντὸς τοῦ λιθίνου τούτου κιβωτίου διὰ τινος ὀπῆς, ἣν δὲν ἔβλεπεν.

Εἶχεν ἀφήσει ἐν τῇ γωνίᾳ, ἔνθα εὐρίσκετο ἡ μικρὰ Μάρθα, τὸ ἀναφθὲν κηρίον, διότι ἐφοβεῖτο πάντοτε μήτοι συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀποπειρώμενος ν' ἀποδράσῃ.

Ἡ Θηρεσία Λεκόντ ἐπηγρύπνει ἐπὶ τοῦ πολυτίμου ἐκείνου φωτός. Ἐκάθησε πλησίον τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάμπρεμερ καί, λησμονοῦσα τὰς ἰδίας βασάνους, προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν δυστυχεῖ παιδίσκην, ἣτις μόλις συνεκράτειτο.

Ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῆ προσεκτικῶς, ὁ πράκτωρ διέκρινεν εἶδος φωτεινῆς ταινίας πρὸς τὸ ἄνω μέρος ἄκρου τινὸς τοῦ ζοφώδους ὑπογείου.

— Πρέπει νὰ εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω καμμιὰ τρύπα, ἐσκέφθη, διότι ἀπ' ἐκεῖ ἔρχεται ὁ ψυχρὸς ἀνεμος ποῦ αἰσθάνομαι. Ποῦ τάχα νὰ βγαίνῃ αὐτὴ ἡ τρύπα; Ἴσως εἰς τὸ ποτάμι, ἢ καλλίτερα εἰς τὸ αὐλάκι ποῦ σχηματίζει ὁ φράκτης. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς πρὸ ὀλίγου εἶδα ἀπὸ τὸ μι-

κρὸ γεφύρι μιὰ τρύπα μακρὰ καὶ στενὴ, ἴσα-ἴσα ὀπίσω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ποῦ δὲν γυρίζουν ποτέ.

Εἶτα προσέθεσε συμπεραίνων :

— Αὐτὸς εἶνε ὁ καθαυτὸ δρόμος γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ. Δὲν εἶμαι χονδρὸς, μήτε ἡ κυρία, καὶ ἀκόμη περισσότερον ἡ μικρῆ. Θὰ περάσωμε χωρὶς δυσκολίαν ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἂν δὲν εἶνε προφυλαγμένη μὲ σιδερα. Τὸ ζήτημα εἶνε μονάχα νὰ ἡμπορέσω νὰ φθάσω ἔως ἐκεῖ, καὶ ἐδῶ κάτω εἶδα βαρέλια, τὰ ὅποια ἡμποροῦμε νὰ μεταχειρισθοῦμε, ἀφοῦ τὰ βάλωμε τὸ ἓνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Μόνον ἐκεῖνο ποῦ μὲ κἀνει ν' ἀπορῶ εἶνε, πῶς οἱ κακοῦργοι δὲν τὸ ἐσκέφθησαν αὐτό. Μπα! Οἱ Σωφᾶλ λογαριάζουν πῶς ἐσκοτώθηκα, καὶ ὁ Τολβιάκ ξέρει πῶς ἡ δεσποινὶς ἔχει δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια, καὶ πῶς ἡ μικρῆ εἶνε τώρα μισαποθαμμένη. Τώρα πρόκειται νὰ τοὺς φύγωμεν.

Οὕτω διαλογιζόμενος, ἴστατο πλησίον τοῦ τοίχου καὶ ἀκριβῶς ὑποκάτω τῆς ὀπῆς, ἐξ ἧς ἤλπιζε νὰ διαβῆ.

Αἰφνης ἀρκετὴ ποσότης ψυχροῦ ὕδατος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ τὸν κατέκλυσε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὀπισθοχώρησε, καὶ ἠρώτησεν ἑαυτὸν μετ' ἀνησυχίας, πόθεν ἄρα γε νὰ προήρχετο ὁ λίαν ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος καταρράκτης, δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ ἐνοήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου.

Ἐπὶ ὑπόκωφος ψιθυροῦ, ἀσθενὲς πάφλασμα ὕδατος καὶ δευτέρως καταρράκτης καταπεσῶν ἐν τῷ ὑπογείῳ, ἔπεισαν αὐτὸν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὀπῆς.

— Ἄ! τοὺς ἀθλίους, ἀνέκραξεν, ἐσήκωσαν ταῖς σανίδες τοῦ ἐπάνω φράκτη καὶ ἔκλεισαν τοῦ κάτω. Τὸ αὐλάκι θὰ γεμίσῃ... καὶ ἀφοῦ γεμίσῃ, θὰ χυθῆ μέσα στὸ ὑπόγειον. Θὰ πνιγοῦμεν ὅσον ποντικοὶ ἐδῶ μέσα. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ λόγος ποῦ δὲν ἐσκότῳσαν κἀνένα, διότι ἤξευραν ὅτι τὸ νερὸν θὰ μᾶς ξεπαστρέψῃ ὅλους. Τώρα φθάνει εἰς τὸ ἀνοίγμα τῆς τρύπας, καὶ ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸ ὑπόγειον θὰ εἶνε γεμάτο ὡς ἐπάνω, καὶ βέβαια θὰ πνιγοῦμεν.

Ἐντρομος καὶ τεταραγμένος ὁ Πιεδούσης ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γωνίαν, ἔνθα ἡ Θηρεσία καὶ ἡ Μάρθα ἦσαν συνεσπειρωμένα ἢ μία παρὰ τὴν ἄλλην.

Ἡ δεσποινὶς Λεκόντ, λησμονοῦσα τὰς ἰδίας βασάνους, ἐθέρμαινε τὴν παιδίσκην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἐκάλυπτεν αὐτὴν διὰ φιλημάτων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ἡρώτα πῶς ὠνομάζετο, καὶ αὕτη τῇ ἀπήντα :

— Μάρθα Κάμπρεμερ.

— Μάρθα! ἐπανελάμβανεν ἡ Θηρεσία. Ἡ Μάρθα Κάμπρεμερ, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμουσαν τόσον νὰ γνωρίσω!

— Μάλιστα, εἶπε ζωηρῶς ὁ Πιεδούσης, εἰσθε συγγενεῖς, καὶ αὕτη εἶνε ἡ αἰτία ποῦ θέλουν νὰ σᾶς σκοτώσουν. Βλέπετε τί γίνεται ἐδῶ;

Τὸ ὕδωρ εἰσῆρχετο ἤδη μεθ' ὀρμῆς διὰ

τῆς ὀπῆς καὶ ἐκάλυπτεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἔδαφος τοῦ ὑπογείου.

Ὁ καταρράκτης ἔβρεχεν ἤδη τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς φυλακῆς ἐκείνης, ἣτις ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ μετασχηματισθῇ εἰς δεξαμενὴν.

Ἐπειδὴ ἡ ὀπὴ εὐρίσκετο πολὺ κάτωθι τοῦ φράκτου, καὶ τὸ πληροῦν τὸν φράκτην ρεῦμα ἦτο ὀγκωδέστερον, εἶπετο ὅτι ἡ πλημμύρα θὰ ἦτο ἐντελεστέρα καὶ ταχυτέρα.

— Εἴμεθα χαμένοι, ἐψιθύρουν ἡ Θηρεσία.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις αὐτοστιγμῆ ἔσχεν ἔμπνευσίν τινα.

Ἦρπασε τὸ κηρίον, ὅπερ ἐκράτει ἡ Θηρεσία, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα εὐρίσκοντο τὰ βαρέλια.

Ἐπῆρχον τρία τεθειμένα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὁ δὲ Πιεδούσης ἐβεβαιώθη, κτυπῶν αὐτὰ διὰ τοῦ ποδός, ὅτι ἦσαν κενά.

Ἴνα καταστήσῃ αὐτὰ πνικτωσώστας, δὲν ἔπρεπε νὰ πράξῃ ἕτερον τι ἢ νὰ ἐμποδίσῃ νὰ πληρωθῶσιν ἐπιπλέοντα ὕδατος. Τὰ πώματα αὐτῶν εἶχον ἀφαιρηθῆ καὶ ἔπρεπε νὰ τ' ἀναπληρώσῃ.

Ὁ πράκτωρ παρετήρησε τοὺς ὡς κλίνη χρησιμεύσαντας αὐτῷ σάκκου.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἔλαβεν ἓνα, τὸν ἔκοψε διὰ τῆς μαχαίρας του, καὶ μετεχειρίσθη τὰ τεμάχια ἵνα ἐμφορᾷ τὰ βαρέλια. Εἶτα ὄθησεν αὐτά, οὕτω πεφραγμένα, καὶ ἐκύλισεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπογείου.

Ἐν τῷ ὑπογείῳ εἶχεν ἤδη σχηματισθῆ μικρὰ λίμνη, ἣτις ἐμεγεθύνετο ταχέως.

Ὁ Πιεδούσης, πλησιάζοντας, ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Θηρεσίαν, ἣτις εἶχεν ἤδη ἐνοήσῃ τὸν σκοπὸν του, καὶ τῇ λέγει :

— Δεσποινὶς! δὲ μᾶς μένει ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας παρὰ αὐτῇ. Τὸ νερὸ θὰ σηκωθῆ πολὺ ὀργήγορα. Ἄν ἔχῃς ἀρκετὴ δύναμι καὶ θάρρος νὰ πιασθῆς εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ βαρέλια, καὶ νὰ κρατηθῆς ἐκεῖ ἐπάνω, ἐτελείωσες, ἐγλυτώσατε.

— Καὶ τὸ παιδί αὐτό; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Λεκόντ, δεικνύουσα τὴν Μάρθαν.

— Ἐγὼ ἔχω νὰ κάμω γι' αὐτὴν, ἀπήντησεν ὁ γενναῖος πράκτωρ, καὶ διὰ σᾶς ἀκόμη. Τώρα θὰ βάλω τὴν μικρὴ ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλλο βαρέλι, ἐγὼ θὰ κολυμβῶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δύο βαρέλια γιὰ νὰ μὴν πέσετε, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ παλαίψω μὲ τὸ νερὸ, ποῦ θὰ μᾶς σπρώχνῃ, ὅταν θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ πλησιάζωμεν εἰς τὴν τρύπαν. Θὰ περάσωμεν λίγαις κακαῖς στιγμαῖς, δὲν θὰ βαστάξῃ ὅμως αὐτὸ πολὺ, καὶ ἄμα τὸ νερὸ φθάσῃ εἰς τὴν τρύπαν θὰ ἐργασθῶ μὲ ἓνα τέτοιον τρόπον, ποῦ θὰ πεταχθοῦμε ἔξω.

Ἐπειδὴ ἡ τρύπα δὲν θὰ εἶνε πολὺ μεγάλη γιὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ περάσουν τὰ βαρέλια, θὰ βάλετε τὰ δύο σᾶς χέρια ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου, ἡ μικρῆ θὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, καὶ θ' ἀφήσωμεν νὰ μᾶς σύρῃ τὸ νερὸ. Μὴν ἔχετε κἀνένα φῶδιότι κολυμβῶ ὅσον φώκια, καὶ θὰ :

μεν χωρίς κἀνένα δυστύχημα, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Εἶμαι ἐτοιμία, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Θηρσία.

— Καὶ σύ, Μάρθα;

— Ἐγώ, θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν. Σὲ γνωρίζω καλὰ τώρα, σὲ εἶδα μαζὺ μὲ τὸν πατέρα.

— Ἐλπίζω αὐριοῖν νὰ ἀγκαλιάσῃς τὸν πατέρα σου, ἐπιθύρουν ὁ Πιεδοῦσης.

Καὶ ἀνεγείρας τὴν παιδικὴν εἰς τοὺς βραχιόνάς του, ἔθεσεν αὐτὴν ἐφ' ἑνὸς βραχίονος.

[Ἔπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΪΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Στιγμάς τινὰς πρότερον ἔτρεμε καὶ εἰς τὴν σκέψιν μόνην συναντήσεώς τινος μετὰ τῆς Χάριτος; ἤδη ἐσχεδίαζεν ἀσφαλῆ τινα τρόπον ὅπως συναντήσῃ κρυφίως τὴν ὑπ' αὐτῆς ληστευθεῖσαν τῶν δικαιωμάτων της.

Πράγματι... δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ καιρόν... Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τὴν Χάρिता, αὐθημερὸν μάλιστα, ἐὰν ἦτο τοῦτο δυνατόν. Καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἐπιούσαν τὸ βραδυτερον.

Προσέβλεψε μηχανικῶς περὶ αὐτὴν, ἐνδοιάζουσα νὰ ἐγκρίνῃ τὸ διάβημά της τοῦτο.

Τὸ βλέμμα της ἔπεσεν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιριστηρίου.

Μήπως ἦτο ὀφθαλμαπάτη;

Εἶχεν ἀληθῶς ἴδει τὴν θύραν κατ' ἀρχὰς διηνεωγμένην... καὶ αἰφνιδίως κλεισθεῖσαν αὐτῆς, ὅπως ἀθορύβως καὶ ἀνεπαίσθητως.

Μήπως ἦτο πλάνη, ἢ μήπως πράγματι εἶχεν ἀκούσει, ταυτοχρόνως, ὀπισθέν της ἦχον φωνῆς ὀμιλοῦσης ἐν τῷ θερμωστέῳ; Περιέμενεν.

Αἱ φωναί... ἐὰν τὰς εἶχε πραγματικῶς ἀκούσει... δὲν ἔφθανον μέχρις αὐτῆς.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, ὅπως ἐξακριβώσῃ τὴν πρώτην ἀμφιβολίαν της.

Ἦφου ἤδη τὴν χεῖρα, ὅπως ἀνοιξῇ τὴν θύραν...

Οἱ ἦχοι τῆς φωνῆς ἤρχισαν αὐτῆς.

Ὄμιλουν, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰς λέξεις.

— Δὲν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε διαταγὴν τινα, κύριε; ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν, διότι πράγματι ἦσαν δύο ἄνδρες οἱ ὀμιλοῦντες.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος.

Ἡ Μέρση ἐφρικίασε καὶ ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς, διότι ἀνεγνώρισε τὴν δευτέραν τὴν φωνήν.

τὴ πλησίον τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιροῦ, δισταζούσα πάντοτε.

Μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν, ἡ φωνὴ τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ ἠκούσθη ἐκ νέου, ἀλλὰ πολὺ ἐγγυτέρω.

— Εἰσθε αὐτοῦ, θεία μου; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ νεαρὸς κληρικός.

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἡ Μέρση ἔτρεμε.

Φυσικῶς, ὁ Ἰούλιος ἐπανελάβεν ἡχηρότερον:

— Εἰσθε αὐτοῦ; Ἐχω κατὶ τι νὰ σὰς εἴπω.

Ἡ Μέρση κατέβαλεν ὑψίστην προσπάθειαν καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν εἶνε ἐδῶ.

Ταυτοχρόνως ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν τοῦ θερμωστέου καὶ εἶδε τὸν Ἰούλιον Γκραῦ ἐπὶ τῆς οὐδοῦ.

Προσέβλεψαν ἀλλήλους χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρωσι.

Ἡ κατάστασις των ἦτον ἐξ ἴσου δυσχερὴς καὶ δι' ἀμφοτέρους... καίτοι διὰ λόγους ἐκ βάσεως διαφόρους δι' ἕκαστον.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐπανεβλεπεν... αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ὤφειλε ποτὲ νὰ μὴ ἴδῃ πλέον.. αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα.

Ἡ Μέρση ἐπίσης τὸν ἐπανεβλεπε... τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἐφοβεῖτο, τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου αἱ ἐνέργειαι καὶ πράξεις τῆ ἐφάνιντο ὅτι ἐστρέφοντο κατ' αὐτῆς, καὶ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐπίστευε τοῦλάχιστον ὅτι ἦτο αὐτὴ ὑποπτος.

Ἐφ' ᾧ ἡ Μέρση ὠμίλησε πρώτη:

— Μήπως ἠλπίζετε ὅτι θὰ εὐρίσκητε ἐδῶ τὴν Λαίδη Ζάνετ; ἠρώτησε βεβιασμένως ἡ Μέρση.

Ἐκεῖνος τῆ ἀπήντησεν, ἔτι μᾶλλον βεβιασμένως.

— Μάλιστα, ἀλλ' ὀλίγον ἐνδιαφέρει τὸ πρᾶγμα, διότι δύναμαι νὰ τὴν ἴδω καὶ ὅποτε ἄλλοτε.

Καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῇ εἰπὼν ταῦτα.

Ἡ Μέρση ἔβη πρὸς αὐτὸν μετ' ἀπέλπιδος ἀποφάσεως, ἐννοοῦσα νὰ τὸν κρατήσῃ, προδιταθειμένη ἴσως καὶ νὰ ἐξηγηθῇ πρὸς αὐτόν.

Ἡ βεβιασμένη ἀναχώρησίς του, ἡ παραδοξὸς στενοχωρία τῶν τρόπων του, τὰ πάντα τὴν ἐνίσχυον εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκεῖνος μαντεύσας αὐτὸς μόνος τὴν ἀλήθειαν, τὴν κατεδίκαζε.

Καὶ ἂν ἀληθῶς οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα; Ἐὰν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἶχεν ἀνακαλύψει τι, ὅπερ νὰ ἔθετεν αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσίν του, πᾶσα ἀπόπειρά της ὅπως φέρῃ τὴν Χάρिता εἰς σημεῖον νὰ διακυβεύσῃ τὰ πάντα δι' ἑνὸς συμβιβασμοῦ, καθίστατο ἀνωφελής. Ἡ ἀπώλειά της ἦτο γεγονός.

Τὸ πρώτιστον καὶ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον τὴν στιγμὴν ταύτην ἦτο λοιπὸν ν' ἀνακαλύψῃ καὶ αὐτὴ τι ἐκ τῶν περὶ αὐτῆς σκέψεών του.

Ἐπρεπε νὰ γνωρίσῃ τί περὶ αὐτῆς ἐσκέπτετο ὁ Ἰούλιος Γκραῦ.

Ἡθέλησε νὰ φθάσῃ εἰς τοῦτο ἀποτόμως καὶ ἀμέσως, διότι ἡ ἀγωνία μιᾶς ἀναβολῆς, ἡ διάρκειά της ἀβεβαιότητος τὴν ἐθανάτωνεν.

Ἐρρίφθη λοιπὸν σχεδὸν ἔμπροσθέν του καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ἦτο ἔτοιμος ν' ἀπέλθῃ.

— Ἡ λαίδη Ζάνετ δέχεται τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπισκέψεις τινὰς, τῷ εἶπε μετὰ βεβιασμένου μειδιάματος. Ἐὰν θέλετε νὰ τὴν περιμείνητε ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψῃ πολὺ ταχέως.

Ἡ ἀγωνία ἦν κατέβαλλεν, ὅπως τῷ ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν της εἶχε προκαλέσει παραδοικὴν τῶν παρειῶν της ἐρύθρωσιν.

Ὅσον δ' ἐξηνητημένη, ἄτονος καὶ ἰσχνὴ ἂν ἦτο, τὸ θέλητρον τῆς καλλονῆς της ἦτον ἀκόμη ἐπαρκῶς ἰσχυρόν, ὅπως τὸν ἐλύσῃ καὶ τὸν κρατήσῃ, παρὰ πᾶσαν τὴν θέλησίν του.

Ἐκεῖνος πᾶν ὅ,τι εἶχε νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν Λαίδη Ζάνετ ἦτο, ὅτι εἶχε συνομιλήσει μετὰ τινος κηπουροῦ ἐν τῷ θερμωστέῳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει ἐπιμελῶς τὰς δεούσας παραγγελίας του ὡς καὶ εἰς τὸν θυρωρόν.

Ἡδύνατο ὅθεν νὰ γράψῃ ταῦτα, ν' ἀφήσῃ τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὴν λαίδη Ζάνετ καὶ ν' ἀπέλθῃ τοῦ μεγάρου της.

Χάριν τῆς γαλήνης τοῦ πνεύματός του καὶ πρὸς καθησύχασιν τοῦ πρὸς τὸν Ὀράτιον καθήκοντός του, δὲν ἠδύνατο καὶ δὲν ὤφειλε νὰ πράξῃ ἄλλως.

Τὸ καλλίτερον ὅπερ εἶχε νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ προφασισθῇ οἰανδήποτε αἰτίαν ὅπως ζητήσῃ εὐλογοφανῆ συγγνώμην καὶ νὰ ἀπέλθῃ ἀμέσως μακρὰν τῆς Μέρσης.

Ἡθέλησε νὰ τὸ πράξῃ, ἀλλὰ δὲν εὔρε ποσῶς ἐν ἑαυτῷ τὴν πρὸς τοῦτο ἰσχύον.

Ἐσκέφθη ὅτι τῷ ἐπετρέπετο νὰ βλέπῃ τοῦλάχιστον τὴν νεάνιδα.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἦτο ἤδη ἠττημένος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης συνήντησαν τοὺς ἰδιοῦς του. Ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Ἐὰν δὲν φαίνωμαι ὄχληρός, ἐπέλλισε, θὰ περιμείνω ἐδῶ τὴν θείαν μου, ὡς εἴχετε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ μοι προτείνητε.

Ἐκεῖνη παρετήρησε τὴν στενοχωρίαν του καὶ ἐξηκριβώσεν ὅτι ἐβίαζεν ἑαυτὸν νὰ μὴ τὴν βλέπῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, προσβλέψαντες αὐτὴν πρὸς στιγμὴν, ἐταπεινώθησαν πάλιν. Οἱ λόγοι τῷ ἔλειπον, ἡ δὲ καρδιά του συνεσφίγγετο.

— Ἐὰν τὸν βλέπω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσκέπτετο ἐκεῖνη, θ' ἀναγκασθῶ νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας του· καὶ θὰ τῷ ἐξομολογηθῶ πᾶν ὅ,τι ἐπράξα.

— Ἐὰν ἐξακολουθήσω νὰ τὴν βλέπω, ἐσκέπτετο ἐκεῖνος, θ' ἀναγκασθῶ νὰ γονυπετήσω πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ τῇ ὀμολογήσω πᾶν ὅ,τι μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνωμαι.

Δι' ὃ, τοὺς ὀφθαλμούς πάντοτε κάτω νεύων, τῇ προσήνεγκεν ἔδραν.

Ἐκεῖνη, ἐπίσης, πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς τηροῦσα τεταπεινωμένους, ἔλαβε τὸ κάθισμα, εὐχαριστήσασα αὐτὸν σιγηλῇ τῇ φωνῇ.

Κατόπιν έμεσολάβησε νεκρική σιγή.

Δέν ήδύνατο νά υπάρξη πληρεστέρα ταύτης παρενόησις μεταξύ δύο ανθρώπων πλανασμάτων.

Τό κίνιστρον τοῦ έργοχειρου της εύρισκετο πλησίον τής Μέρσης· έλαβεν όθεν αυτό και όπως λάβη τόν άπαιτούμενον χρόνον ίνα συνέλθη, προσπειρήθη ότι συνήμοζε τās κλωστās τών έγχρόων μαλλίων της.

Ο Ιούλιος ίστατο όρθιος όπισθεν τοῦ κλητῆρός του, καλύπτων αὐτήν όλην διά τών βλεμμάτων του γηθοσύως, τὰ χαρίεντα θεωρῶν χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της και τόν μεγαλοπρεπή πλοῦτον τής κόμης της.

Κατέκρινεν έαυτόν ως τόν άσθενέστερον πάντων τών άνδρῶν, ως τόν έπιβουλότερον τών φίλων, διότι έμενε παρ' αὐτῆ· και έν τούτοις έμενεν.

Η σιγή έξηκολούθει.

Η θύρα τής αίθούσης τοῦ σφαιριστηρίου διηνοιχθη έκ νέου άθροῦδως, έφάνη δ' ώτακουστοῦσα ή στυγνή τής Χάριτος μορφή...

Τήν αὐτήν εκείνην στιγμήν, ή Μέρση, άναλαβοῦσα τὸ θάρρος της, ώμίλησε :

— Δέν θέλετε νά καθήσετε ; ήρώτησε μετά γλυκύτητος.

Αλλά δέν προσέβλεψε ποσῶς τόν νεαρόν ίερωμένον. Ητο, κατά τὸ φαινόμενον, πολύ άπησχολημένη εἰς τήν συναρμολόγησιν τών μαλλίων της.

Εκείνος έκαμε κινήσιν τινα, όπως καθήση εἰς έδραν, πλησίον της εύρισκομένη και τότε παρετήρησε και οὔτος κινουμένην τήν θύραν τής αίθούσης τοῦ σφαιριστηρίου, τήν όποίαν έκλειε τήν στιγμήν εκείνην ή Χάρις Βράδον.

— Μήπως εύρίσκεται κανείς εἰς τὸ δωμάτιον εκείνο ; ήρώτησεν άποτεινόμενος πρὸς τήν Μέρσην.

— Αγωνῶ παντελῶς, άπεκρίθη εκείνη, αλλά από όλίγων ήδη στιγμῶν μοι έφάνη ότι ή θύρα εκείνη ήμινήοιζε και έκλεισε πολλάκις.

Ο Ιούλιος διηθύνθη όπως παρατηρήση και έξετάση έν τῷ δωματίῳ εκείνῳ, ότε ή Μέρση άφῆκεν έκουσίως της νά πέση μία τολύπη μαλλίνου χρωματιστοῦ νήματος. Εκείνος έκυψεν όπως τὸ λάβη χαμῶθεν και τῆ τὸ άποδώση, και τοιούτοτρόπως άπώλετο χρόνος τις.

Όταν ήνοιξε τήν αίθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου παρετήρησεν ότι ήτο κενή αὐτή.

Ητό τις όμως εκεί άναμφιβόλως, όστις έγκαίρως είχεν άπομακρυνθη και κρυβῆ, όπως μή φωραθῆ.

Εκ τής ήμικεκλεισμένης θύρας τοῦ κενιστηρίου έφαινετο και τοῦτο κενόν.

Τρίτη θύρα ήτο άνοιχτή. Η φέρουσα εἰς τὸ προαύλιον και εκείθεν εἰς τόν κήπον.

Ο Ιούλιος έκλεισε διά τής κλειδός τήν θύραν ταύτην και έπανῆλθεν εἰς τὸ έστιατόριον.

— Έν μόνον πράγμα υποθέτω, εἶπε πρὸς τήν Μέρσην, ότι οὔδεμία θύρα ήτο

γύρω κλειστή, και ότι έσχηματίζετο πρὸς τὸ προαύλιον ρεῦμα άέρος.

Εκείνη παρεδέχθη σιωπηλῶς τόν συλλογισμόν τοῦτον.

Αλλ' ό Ιούλιος δέν έφαινετο εύχαριστημένος έξ έαυτοῦ. Επί τινα στιγμήν προσέβλεψε βεβιασμένος γύρω του, και μετ' όλίγον τὸ θέλητρον τής Μέρσης τόν κατέλαβεν έξ ολοκλήρου και άπαξ έτι έθεώρησε τόν χαρίεντα λαίμον και τήν πλουσίαν κόμην της.

Η Μέρση έμάντευσεν ότι είχεν άληθῶς δελεάση τόν Ιούλιον και ότι τόν συνεκράτει άκοντα έν τῷ δωματίῳ εκείνῳ· αλλά τῆ άπελείπετο θάρρος, όπως έπιζητήση έξήγησιν τινα. Έμεινε λοιπόν προσηλωμένη παρὰ ποτε εἰς τὸ έργόχειρόν της, τόσον προσηλωμένη ώστε νά μή δύναται νά όμιλή.

Η βσιλεύουσα σιγή είχε καταστή άφόρητος.

Ο Ιούλιος διέκοψε τήν σιωπήν διά κοινού τινος τύπου, έρωτῶσα τήν ψευδή Χάριτα περί τής υγείας της.

— Είμαι ήδη τόσον καλά, ώστε έντρέπομαι διά τήν άνησυχίαν και τήν όδύνην τήν όποίαν υπέφερον δι' έμέ οι φίλοι μου, άπεκρίθη αὐτή. Σήμερον κατήλθον τοῦ δωματίου μου διά πρώτην φοράν και προσπαθῶ νά έργασθῶ όλίγον.

Και έρριψε πάλιν διαρκῆ τὰ βλέμματά της επί τοῦ κνίστρον τοῦ έργοχειρου της. Τὰ διάφορα είδη τών μαλλίων, άτινα εύρίσκοντο έν αὐτῷ συνέκειντο έκ τολυπῶν και νημάτων άναμιξ, τὰ νήματα δέ ήσαν πολύ περιωμπεπλεγμένα.

— Ω ! τί άταξία ! άνέκραξεν υπομειδιῶσα. Πῶς θά τὰ τακτοποιήσω αὐτά ;

— Αφήσατέ με νά σας βοηθήσω, τῆ είπεν ό Ιούλιος.

— Σεις ;

— Διατί όχι ; ήρώτησεν εκείνος, άναλαμβάνων τὸ πρωτοτύπως εύθυμον και χαρίεν ήθός του. Λησμονεῖτε ότι κατέχω τόν έκκλησιαστικόν εκείνον βαθμόν, όστις μοι χορηγεῖ τὸ προνόμιον νά γίνωμαι χρήσιμος πλησίον παντός νέου ;

Έλαβεν υπό τούς πόδας του υποπόδιον και ήρχισε νά τακτοποιῆ τὰ νήματα.

Μετά τινα στιγμήν τὰ μαλλία περιετυλίχθησαν επί τών δακτύλων του, έπαρουσίασε δέ τήν μίαν άκρην ενός νήματος πρὸς τήν Μέρσην, όπως άρχίση νά τὸ τυλίση.

Πάντα ταῦτα ήσαν τόσον άπλᾶ και τόσον φυσικά, ώστε ή Μέρση ήσθάνθη έλλείποντα τόν φόβον, τόν όποῖον τῆ ένέπνεεν εκείνος. Ηρχισε λοιπόν νά τυλίση εἰς τολύπην τὰ νήματα. Και πράττουσα τοῦτο, έτόλμησε νά εἶπῃ τι, όπερ θά ήνάγκαζε τόν Ιούλιον νά προδοθῆ, έάν άληθῶς υπώπτευσεν τήν άλήθειαν.

— Αφοῦ έτύχατε παρὼν όταν έλιποθύμησα, θά μ' εύρετε, άληθῶς, πολύ όλιγόψυχον, άκόμη και ως γυναίκα.

Εκείνος έσεισε τήν κεφαλήν.

[Έπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταί έγγράφονται εἰς τὰ « Έκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατά πᾶσαν έποχήν. Φύλλα προηγούμενα εύρίσκονται έν τῷ γραφείῳ ήμῶν, εἰς πάντα τὰ Υποπρακτορεῖα τών Έφημερίδων, και τοῖς κ.κ. Άνταποκριταῖς ήμῶν.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ έν παρεθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τών έν ταῖς έπαρχίαις και τῷ έξωτερικῷ έπιθυμοῦντων νά άποκτήσωσιν αὐτά, έλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Έλληνικαὶ Σκηναὶ » υπό Αγγέλου Βροφφελου, μετάφρ. υπό Π. Πανά [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

« Αἰγυπτία Βασιλόποις » μυθιστορία ιστορική, υπό Γεωργίου Έβερς, μετάφρασις υπό Ε. Γαλά η, Ι. Κ. Δελιγιάννη και Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5 50 [6]

« Η μυστηριώδης Συμμορία », μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2 [2,20]

« Η Ναζία Μαριάνθη » μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

« Περιουσία τής Γῆς εἰς 80 ήμέρας » μυθιστόρημα Ιουλίου Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)

« Ο Άρχων τὸ Κόσμου », μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

« Αἱ τελευταῖαι ήμέραι τής Πομπηῆς » μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

« Έξομολόγησις ενός Αββά » μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)

« Τυχίον Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, υπό Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

« Τὰ Υπερῶν τών Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)

« Το τέκνον τοῦ Έραστοῦ » και « Η άνηφορς μήτηρ » (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)

« Το φρούριον τοῦ Καρρού » και Το « Άνθος τής Αλόης » (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμῆθ. Δρ. 3,25 (3,75)

« Ο Αδίκηθεις Ρογήρης », μυθιστορία Ιουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι έκ 686 σελίδων, Δραχ. 3 (3,40)

« Αττικά Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... Δρ. 2 (2,20)

« Ελληνική » ήθια Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνική μυθιστορία υπό Έπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

« Το Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ », μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)

« Ο Άγνωστος τής Βελλεβίλης », μυθιστορία Π. Ζακόν..... Δρ. 2,50 (2,70)

« Ο Ιππότης Μάιος », μυθιστορία Ponson de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70).

« Η δασκαλίσα », μυθιστορία Εγγενείου Σύη..... Δραχ. 3 (3,20)

« Τὰ γάγια μας », κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ήθοποιού..... λ. 70 (80)

« Ο παπᾶ - Κωνσταντίνος », μυθιστορία Αλεβῦ..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Η Αδελφοῦλα », μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)

« Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου », μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)

« Αἱ Κατακόμβαι τής Ιούλλης », μυθιστορία Η. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Η Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μονταπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

« Η Σειρήν », μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μονταπέν..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Το Τριακοσιδραχμον Έπαλλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λ. 50 [60]

« Παράπτωσις και Μεταμέλεια », ήτο: « Απομνημονεύματα Αλικίας δὲ - Μερβίλλ », μυθιστορία Maximilien Perrin (όλόκληρον τὸ έργον)..... 3,5